

”נקודה טובה” לפרשת השבוע - רעיון מן הפרשה, במבט עכשווי

גליון ”חיי שרה” (גליון 5 שנת תשע”ה, כב’ חשוון תשע”ה, 15/נובמבר/2014)

ב”ה

”נקודה טובה” לפרשת ”חיי שרה” - ”ארוכה הדרך לחירות”

בשנות ההעפלה והעליה בימי המנדט הבריטי, נכתב השיר ”בחשאי” (מילים: יצחק שנהר, לחן: שלום פוסטולסקי):

בְּחֲשָׁאֵי סְפִינָה גּוֹשְׁשֵׁת (ספינת מעפילים מְגֹשְׁשֵׁת את דרכה ארצה),

לֵיל שָׁחַר, הַיָּם זָעַף

הוּי, שְׁמַעִי, אֲדַמַּת מוֹרְשֵׁת,

שֵׁב אֲלֵיךְ בֶּן עֵינִי!

בְּחֲשָׁאֵי סְפִינָה גּוֹשְׁשֵׁת,

בְּתַקְוָה שֶׁם לֵב הוֹלֵם.

הוּי, שְׁמַעִי, אֲדַמַּת מוֹרְשֵׁת,

שֵׁב אֲלֵיךְ, בֶּן חוֹלֵם!

בְּחֲשָׁאֵי עוֹלָיִם אַחִי,

עַל אֲדַמַּת מוֹרְשֵׁת

וּבְאֲזָנִים הִיא סוֹד לּוֹחֶשֶׁת,

כֹּה לְחִי! כֹּה לְחִי!

מתי הפכה ארץ כנען, לארץ ישראל - לְאֲדַמַּת מוֹרְשֵׁת!?

הקב”ה הבטיח לאברהם אבינו שוב ושוב: ”כִּי אֵת כָּל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲתָה רֹאֶה לְךָ אֶתְנַנֶּה וּלְזָרְעֶךָ עַד עוֹלָם” (בראשית יג, טו). אולם, החיבור המעשי לארץ קורה רק ב**פרשתנו**, כאשר אברהם אבינו רוכש את מערת המכפלה, כחלקת קבר לשרה אשתו.

נקודת האחיזה הראשונה של אברהם אבינו בארץ כנען - ארץ ישראל, היא דווקא בחברון העיר, **חברון** היוצרת מגוון של **חיבורים**.

השם ”מערת המכפלה”, רומז על מבנה זוגי. נראה, שהמקום היה עשוי מערות כפולות, סדורות זו על גבי זו, שאין כמותן יפות לקבורת הזוגות, הנאהבים בחייהם ובמותם לא נפרדו. ואכן, שם נקברו אדם וחווה, אברהם ושרה, יצחק ורבקה, יעקב ולאה. זוגות הקברים, שהיהודי הראשון קנה לעצמו - ולאחר מכן גם לבניו, לנכדיו ולנשותיהם - אלה היו את הרכוש הראשון, שהמשפחה היהודית רכשה בארצה. ערך קשרי המשפחה, הקושרים את האשה ללב בעלה, ואת ההורים ללב בניהם, ערך זה היה מעתה קשור קשר בל יינתק עם אדמת ישראל. הוא שהפך אחר - כך לקו היסוד של האופי היהודי, הוא שהכשיר את האדם מישראל, להיות לאשר היה (רש”ר הירש כג, יט).

”נקודה טובה” לפרשת השבוע - רעיון מן הפרשה, במבט עכשווי

וכך, מחברת מערכת המכפלה אשר בחברון את האדם מישראל אל שורשיו האנושיים האוניברסאליים (אדם וחווה), אל אבות האומה ואל מורשתם הרוחנית, אל יסודות הזוגיות ואל ארץ ישראל - הארץ המובטחת.

אולם, פרשת זאת, מלמדת אותנו גם את יסוד האמונה ועקרון הסבלנות.

אברהם אבינו שרק ”אתמול” קיבל הבטחה אלוהית כי ארץ ישראל היא שלו לדורות, ככתוב: **”וַיִּתֵּי לְךָ וּלְזַרְעֲךָ אֶחְרִיךְ אֶת אֶרֶץ מְגֵרֶיךָ אֵת כָּל אֶרֶץ פְּנֵעַן לְאַחֲזֶת עוֹלָם...”** (בראשית יז, ח), נאלץ לקנות כעת בכסף (למרות כבודו ומעמדו), את חלקת הקבר לשרה אשתו, כשהוא עומד ומכריז בפני תושבי חברון: **”גֵר וְתוֹשֵׁב אֲנִי עִמָּכֶם...”** (בראשית כג, ד) - אורח אני בקרבכם ולכן אין לי קרקע...

זהו עוד ניסיון אלוהי, בו אברהם נאלץ לעמוד בשעה קשה זו, כשאהובתו - אשת נעוריו, מוטלת לפניו.

ניסיון זה מלמד אותנו, כי ”בעולם הזה” אין קיצורי דרך ואין ”הוקוס פוקוס”. גם ההבטחות האלוהיות באות לידי מימוש בתהליכים גשמיים, איטיים לפעמים, כאשר **אמונה וסבלנות** הם ”שם המשחק” האמיתי.

רק בסיפורי האגדות, נפתרות כל הבעיות באופן מיידי בעזרת לחש של ”הוקוס פוקוס” או אברקדברה...

העובדה שאין ”קיצורי דרך”, מתגלה ומתבררת לעם ישראל, שוב ושוב. עם ישראל היוצא ממצרים, בדרכו אל הארץ המובטחת, מגלה כי **”ארוכה הדרך לחירות”** (כשם ספרו של יעקב מרידור, סגן מפקד האצ”ל) והוא עובר ”סדרת חינוך” של ארבעים שנה במדבר, שנועדה להוציא את העבדות מנפש העם ולגדל דור חדש של ”עם חופשי”.

זאת ועוד, גם כאשר עם ישראל נכנס לארץ בהנהגתו של יהושע כדי לרשת אותה בהבטחה אלוהית, מתבצע התהליך תוך מלחמה וקרבות, כדרכו של עולם.

אמנם נכון הדבר, כי במהלך ההיסטוריה היהודית עשה הקב”ה ניסים חריגים לישראל כגון: עשרת המכות וקריעת ים סוף, המן, השליו ועוד. אולם אלה היו בבחינת ”היוצא הן הכלל”, המעיד על הכלל ולא להיפך.

וכך, פרשת קבורת שרה, מלמדת אותנו הן על היסודות הרוחניים הקושרים אותנו אל שורשינו והן על הדרך הארוכה והסבלנית, הנדרשת מאיתנו לעיתים, כדי לממש אותם ולהביא אותם לידי ביטוי.

אֲדַמֶּת הַמּוֹרֶשֶׁת, שהובטחה לאברהם אבינו בפרשיות הקודמות לו ולזרעו, **הפכה בפרשתנו** מחלום למציאות. מציאות שכדי להשלים אותה, ידענו דרך ארוכה של מאבק, העפלה והתיישבות, עד לחירות.

בברכת שבת טובה

טובה רבה

מייל: nekudatova.roth@gmail.com

ארכיון ”נקודה טובה”: http://www.pirsuma.com/nekuda_tova

נא לשמור על קדושת הגליון ולהכניסו לגניזה לאחר השימוש.

יש לך הערה או הארה? אשמח לקבל למייל הנ”ל

אהבת? הפץ בין חבריך